

Cercle

Un relat de: [eumolp](#)

i és hora que dius
ara vull escriure
i penses de què
i penses també
que tant li fa
que no és ni el què ni el com ni el per què
que és el fet en si mateix
que escriure és l'única manera que coneixes
de fer emergir l'illa
per ajeure't una estona
i sentir l'aspror de la sorra
i l'escalfor del sol
petites hores per concedir-te una mica de repòs
després de la travessa que t'ha buidat una mica més
i ja et comencen a inquietar
les reserves
encara que confies en el bon déu
que ets tu mateix
i la teva obstinada disciplina de supervivència
troncs que sempre esperes que suraran
i on et podràs aferrar
per arribar a alguna riba hospitalària
és a dir
a un parèntesi més
a una altra treva que consisteix
a no pensar
a no considerar de cara les coses
i a triar una vegada més
el biaix
la distància
el sarcasme
la sornegueria
la ironia
la lucidesa
i totes aquestes maneres de no encarar
l'estricta realitat
que ja són molts anys
un entrenament
consistent
tenaç
persistent
obstinat
que t'ha dotat de la flexibilitat del cuir
i això et permet fingir
que les ferides no existeixen
o vantar-te de les cicatrius
i acaronar-les amb els dits
i comptar-les
i arringlarar-les
com a fites
per perfilar els camins de la desmemòria
benèfica
virtut que et fa peix
i et permet una vida circular
boquejant i redescobrint
el món
cada tres segons
víctima de la innocència perseverant

a esperar una engruna de simetria
en els qui voldries com tu
però s'obstinen a ser com ells són
autocomplaents
panxacontents
i ultrasatisfets
d'haver-se conegut
iembadocats en la pròpia meravella
de ser portadors i
alhora
melic de l'univers
i és l'hora que dius
i bé
ara ja he escrit
i penses
i què
i et preguntes
si hem avançat
i et dius
idiota
i resols
que res no hauria canviat si no haguessis escrit
i penses
no
sí
hauria canviat
series uns minuts més vell
però si no ho haguessis fet
ara
no podries
invertir el camí del cursor
i rellegir
i tornar a considerar
que tot plegat és un disbarat
i que tal dia farà un any